

A Pécsi Ítéltábla Pécsen, a 2017. évi március hó 8. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta az alábbi

ítéletet:

A másodfokú bíróság az életveszélyt okozó testi sértés büntette miatt **vádlott** ellen indult büntetőügyben a Zalaegerszegi Törvényszék 3.B.38/2015/14. számú ítéletét akként változtatja meg, hogy a Zalaegerszegi Törvényszék Gazdasági Hivatalában Bj.178/2015. tételszámon az 1. sorszám alatt kezelt helyszíni nyom lefoglalását megszünteti és azt megsemmisíteni rendeli.

A vádlott által elkövetett bűncselekmény minősítése helyesen a Btk.164.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (8) bekezdés I. fordulata szerint minősülő testi sértés büntette.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Indokolás

A Zalaegerszegi Törvényszék a 3.B.38/2015/14. számú ítéletével vádlott büntetőjogi felelősségét a Btk.164.§ (1) bekezdésében meghatározott és a (8) bekezdése szerint minősülő testi sértés büntetében állapította meg, ezért 2 évi szabadságvesztésre ítélte, amelynek végrehajtását 2 évi próbaidőre felfüggesztette. Elrendelése esetén a szabadságvesztést börtönben rendelte végrehajtani, amelyből a vádlott a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Rendelkezett az ügyben beszerzett bűnjelekről, továbbá az eljárás során felmerült bűnügyi költségről is.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben a vádlott és védője felmentésért jelentettek be fellebbezést.

A Pécsi Fellebbviteli Főügyészség az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására tett indítványt. A nyilvános ülésen a védő és a vádlott a bejelentett jogorvoslati kérelemével egyezően szólalt fel.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság fellebbezéssel megtámadott ítéletét a Be.348.§ (1) bekezdése értelmében az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül. Ennek során azt a meggyőződését alakította ki, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás megalapozott, mentes a Be.351.§ (2) bekezdésében felsorolt megalapozatlansági hibáktól és hiányosságoktól, az a vádlott védekezésével szemben álló részében is a bizonyítékok indokolt és okszerű mérlegelésén alapul.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a büntető eljárásjogi törvény rendelkezéseinek betartása

mellett, a tényállás megnyugtató felderítéséhez szükséges mértékben folytatta le. Ennek során beszerzett és a mérlegelési körébe vont minden olyan bizonyítékot, amelyek a múltbéli tények feltárásához szükségesek voltak. E bizonyítékokat külön-külön és együttesen is a logika szabályainak megfelelően értékelte.

Emellett az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségének is messzemenően eleget tett; részletesen foglalkozott a vádlott védekezésével és annak cáfolatával, amelyre vonatkozó érvelésével a másodfokú bíróság is mindenben egyetértett. Erre figyelemmel mindössze az alábbiak kiemelését tartotta szükségesnek, különös figyelemmel a jogorvoslati kérelmek tartalmára:

A vádlott mindvégig tagadó védekezésével álltak szemben az Országos Mentő Szolgálat helyszínre érkező munkatársainak, továbbá a helyszínen eljáró rendőröknek a tanúvallomásai, a térfigyelő kamera felvétele, valamint az igazságügyi orvosszakértői szakvélemény a sértett sérülései vonatkozásában.

Ai távolsági autóbusz-pályaudvar közelében elhelyezett térfigyelő kamera a vádlott és sértett közötti történéseket rögzítette. A kamerafelvétel megnyugtató támpontot adott a vádlott védekezésének elbírálásához; az elsőfokú bíróság így megalapozottan jutott arra az álláspontra, hogy nem a sértett lépett fel támadólag a vádlottal szemben, hanem a vádlott által reá mért ütések folytán esett el és sérült meg.

A kamerafelvételből minden kétséget kizáróan megállapítható volt, hogy nem a sértett ment oda a vádlotthoz, hogy bántalmazza, hanem a vádlott sietett a sértett elé, és állta el a továbbhaladása útját.

Megállapítható volt továbbá a kamerafelvételből az is, hogy a vádlott állt támadó állásban és mért ütéseket az alkoholos befolyásoltság alatt álló, és ezért mozgáskoordinációjában szabad szemmel is észlelhetően erősen korlátozott sértettre, aki a vádlott ütéseit azért sem tudta volna egyébként kivédeni vagy viszonzni, mivel jobb alkaráján egy fehér műanyag szatyor lógott, amely az ütések kivitelezését vagy kivédését eleve megakadályozta. Mindezek arra utalnak, hogy nem a sértett lépett fel támadólag a vádlottal szemben.

Emellett nyilvánvalóan a sértett szándéka sem a vádlott megtámadására, hanem kizárólag arra irányult, hogy ő az éjszakát ai távolsági autóbusz-pályaudvar várótermében tölthesse.

A sértett karján lógó szatyor ténye azonban a sértett által a vádlott megtámadásának a lehetőségét is kizárta. Ennek azért volt különös jelentősége, mivel a védő arra hivatkozott, hogy a vádlott jogos védelmi helyzetben járt el. E hivatkozását azonban a másodfokú bíróság sem találta megalapozottnak.

A fentebb kifejtettekből kifolyólag helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor a vádlott védekezését elvetette.

Mindezek alapján az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás a Be.352.§ (2) bekezdése alapján a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

E tényállásból az elsőfokú bíróság helyesen következtetett a vádlott büntetőjogi felelősségére.

Következésképpen a bejelentett fellebbezések felmentést célzó részükben nem voltak megalapozottak.

A cselekmény minősítésének körében volt szükséges utalni arra, hogy a vádlott tudatában szükségszerűen fel kellett merülnie, miszerint a sértett az ütés következtében történő elesésekor súlyos, akár életveszélyes sérülést is elszenvedhet. Erre tekintettel tehát szándéka legalább eshetőlegesen kiterjedt a testi sérülés okozására (3/2013. BJE I/4. pontja).

A cselekmény minősítése ezért megfelelt a büntető anyagi jogszabályoknak; az csupán annyiban szorult kiegészítésre, hogy helyesen a Btk.164.§ (1) bekezdésében meghatározott és a (8) bekezdés *I. fordulata* szerint minősült a vádlott cselekménye. Ezt az elsőfokú bíróság ítélete indokolásának 5. oldala V. pontjában helyesen tüntette fel, azonban a (8) bekezdés megfelelő fordulatának felhívása a rendelkező részből kimaradt, így azt a másodfokú bíróság pótolta.

A büntetés kiszabásánál irányadó körülményeket az elsőfokú bíróság nagyjából helyesen tárta fel, azonban a vádlott javára további enyhítő körülményként kellett értékelni a sértett a vádlott irányába megnyilvánuló, ittasságánál fogva tanúsított kötekedő magatartását.

Mindezen súlyosító és enyhítő körülmények alapján a törvényi minimumban meghatározott szabadságvesztés a másodfokú bíróság szerint szükséges és egyben elégséges is a Btk.79.§-ában írt büntetési célok eléréséhez. Így a másodfokú bíróság a büntetés további enyhítésére nem látott törvényes lehetőséget.

A járulékos kérdések tekintetében észlelte a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság a Zalaegerszegi Törvényszék Gazdasági Hivatalában Bj.178/2015. tételszám alatt bevételezett, és az 1. sorszám alatt őrzött helyszíni nyomot az iratokhoz rendelte csatolni. A Kúria a BH.2008.296. számon közzétett eseti döntését a továbbiakban nem tartja fenn, így a helyszíni szemle során lefoglalt nyomrögzítés eredményeként keletkezett, és egyébként másra nem használható, értéktelen dolgot a Be.155.§ (8) bekezdése szerint a másodfokú bíróság megsemmisíteni rendelte. Az elsőfokú bíróság egyéb rendelkezései törvényesek voltak.

Összességben a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Be.372.§ (1) bekezdése szerint a bűnjelekről való rendelkezést érintően megváltoztatta, míg egyéb törvényes rendelkezéseit a Be.371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Pécs, 2017. március 8.

. Makai Lajos s.k. a tanács elnöke, Dr. Hudvágner András s.k. előadó bíró, Dr. Bencze Beáta s.k. bíró

A Zalaegerszegi Törvényszék 3.B.38/2015/14. számú ítélete a Pécsi Ítéltábla Bf.I.43/2016/4. számú ítélete folytán - az abban írt változtatásokkal - a 2017. évi március hó 8. napján jogerőre emelkedett és fel nem függesztett részében végrehajthatóvá vált.

Dr. Makai Lajos s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül: